

[Udenrigsministeren.]

opmærksomhed på anbefaling nr. 7, som er vedtaget af den rådgivende forsamling, og som peger på — det giver jeg det ærede medlem ret i — et meget vigtigt spørgsmål, fordelingen af råstofferne landene imellem med hensyntagen til at søge at holde priserne nede, i det hele taget en retfærdig fællespolitik med hensyntagen til de enkelte landes økonomi. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at vi nu i udenrigsministeriet, som endnu ikke har haft lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål, skal overveje det med hensyntagen til de synspunkter, det ærede medlem har fremført. Sagen vil jo komme til drøftelse i det næste ministerkomitémøde indenfor Europarådet, og jeg er overbevist om, at der her vil blive vist det den interesse, som denne sag fortjener.

Stegger Nielsen: Jeg synes, det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) gennem sine udtalelser gav udtryk for, at en sammenlægning af kræfter mellem forskellige lande i forsvarsmæssig henseende, at solidariteten havde sin betydning; det ærede medlem sagde, at han forstod meget vel, at denne solidaritet kunne gøre en angriber betænkelig, og her var altså noget, der talte for Atlantpagten. Så føjede det ærede medlem ganske vist til: men der er mange andre ting, der taler imod. Men der er altså alligevel her en erkendelse af, at adskillige ting taler for Atlantpagten, og den er jo forslaget baggrund. Jeg synes, det røber en udvikling hos det ærede medlem i en god retning, som man bør påskønne.

Men også jeg blev noget forbløffet over at høre det ærede medlem tale om, at Grønland blev spækket med militær, for ved „spækket“ forstår jeg, at et område er fuldstændig dækket. Men de 20 000 mennesker, der bor på Grønlands vestkyst, er fordelt over en strækning som fra Skagen og et stykke ned i Saharas ørken; der hører alligevel meget til, før en sådan strækning kan siges at være spækket med militær i dette ords almindelige betydning.

Også jeg ønsker naturligvis, at den grønlandske befolkning ikke skal lide under den ordening, der nu skabes, med militær i Grønland. Jeg henviser i denne forbindelse til artikel 6, der udtrykkeligt fastslår, at regeringen i Amerikas Forenede Stater i enhver henseende vil bestræbe sig for at undgå, at der finder nogen som helst forbindelse sted mellem det amerikanske personale og den stedlige befolkning.

Det ærede medlem siger, at det virker altid forrænde med militær. Hvad ville

det ærede medlem sige til det modsatte, at man, som situationen er i verden — således som vi andre ser den —, lod et sådant land og dets endnu for en stor del primitive befolkning ligge fuldstændig blot, udsat for en besættelse af fremmed, fjendtlig magt, der ikke kom som tjener, således som det er meningen med forslaget militære styrker, men kom som herre i fjendtligt øjemed og ikke for at tjene freden? Hvad ville det ærede medlem mene om det forrænde i denne forbindelse? Jeg tror, der ville blive et helt andet styrkeforhold her.

Jeg forstår ikke det ærede medlem hr. Chr. Niensens udtalelse om, at vi gennem disse forslag til beslutning skulle have udleveret os til fremmede magter. I art. VI udtrykkes det bestemt, at De Forenede Staters statsborgere i Grønland vil udvise tilbørlig respekt for alle love, bestemmelser og sædvaner, som vedrører den stedlige befolkning og Grønlands indre administration. I denne sag har vi ikke optrådt aggressivt, heller ikke er vi gået Amerikas ærinde, og vi har slet ikke fraskrevet os vore rettigheder i Grønland. Der vil ikke i de 14 artikler kunne findes noget bevis herfor. Traktatens vedtagelse er en forebyggende foranstaltning fremkaldt af den spænding, rustningerne i de store lande har skabt. Det er ikke sket ud fra en aggressiv holdning fra vor side, men som en betryggelse af freden og mod krigen. Den adresse, som det ærede medlem hr. Chr. Nielsen derfor i dag har givet sin kritik af disse forslag, skal rettes et ganske andet sted hen.

P. N. Petersen (Røjle): Det er ikke første gang, den højtærede udenrigsminister og jeg har drøftet Atlantpagten. De synspunkter, som vi hver især har, er diametralt modsatte. Det blev fremhævet stærkt før både af den højtærede udenrigsminister og af det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, at jeg havde indrømmet, at pagten havde nogen betydning. Det er nøjagtigt det samme, jeg altid har sagt, at jeg erkender, at der er noget, der taler til fordel for Atlantpagten, og der er noget, der taler imod. Spørgsmålet er blot, hvad der vejer tungest. Den højtærede udenrigsminister mener altså, at det, der taler til fordel for Atlantpagten, vejer tungest til. Jeg for mit personlige vedkommende og det parti, jeg slutter mig til, er af den opfattelse, at det, der taler imod en tilslutning til Atlantpagten, vejer langt, langt tungere til end det, der taler for. Alligevel vil jeg sige, at det er ud fra en ærlig og redelig overbevis-